

Назад пътувам

Отшумя безкрайния ден
и звездната нощ покри
с тишина града милионен.
Скитат сенки край мен,
ще тръгна на дълъг път
към един самотен спомен.

Към онова момиче,
което ме обича
и сред цветята тича
с весел смях.
Към багри и картини,
към лудите години,
към изгревите сини – все към тях.

Спомен мой – рана,
милваш ме с длани,
всяка нощ колко
смях и болка.
Спомен – миг измама
път обратен няма,
зная, зная.

Но долита утрото вълн
и лъч светлина трепти,
моят дом с петна рисува.
Аз почти като в сън
В онези безгрижни дни,
В онзи свят назад пътувам.

Живко Колев